

Asia: VN/10831/2024

Lausuntopyyntö luonnoksesta hallituksen esitykseksi eduskunnalle laiksi rikoslain muuttamisesta ja eräksi siihen liittyviksi laeiksi

Väliotsikot

Yleiset huomiot mietinnöstä ja siihen sisältyvistä ehdotuksista sekä ympäristörikosdirektiivin velvoitteiden täytäntöönpanosta

Ympäristörikollisuus kuuluu maailman tuottoisimpiin rikollisuuden muotoihin, ja se kasvaa edelleen voimakkaasti. Tämän vuoksi WWF pitää tärkeänä, että Suomessa pannaan asianmukaisesti täytäntöön EU:n uusi ympäristörikosdirektiivi ((EU) 2024/1203), jonka tavoitteena on tehostaa ympäristön suojelua säätämällä vähimmäissäännöt tiettyjen ympäristörikosten ja niistä määrättävien seuraamusten määrittelystä.

WWF katsoo, että esitysluonnoksen ehdotukset turvaavat pääsääntöisesti ympäristörikosdirektiivin asianmukaisen kansallisen täytäntöönpanon. WWF:n näkemyksen mukaan direktiivin kansallisessa täytäntöönpanossa olisi kuitenkin monin kohdin tarpeen mennä direktiivin asettamia vähimmäisvaatimuksia pidemmälle, jotta rikoslakiin esitettävillä muutoksilla voitaisiin tosiasiallisesti tehostaa ympäristön suojelua ympäristörikosdirektiivin tavoitteiden mukaisesti.

WWF:n näkemyksen mukaan keskeisimmät keinot lisätä esityksen vaikuttavuutta ympäristölainsäädännön noudattamisen tehostamisen näkökulmasta olisi muuttaa esityksen jatkovalmistelussa esitettyä:

-rikoslain 9 luvun 5 §:ää siten, että erittäin suurille oikeushenkilöille olisi mahdollista määrätä yhteisösakko, joka vastaa enintään kymmentä prosenttia oikeushenkilön edellisen tilikauden maailmanlaajuisesta liikevaihdosta; sekä

-rikoslain 48 luvun 5 b §:ää siten, että ympäristön tuhoaminen kriminalisoitaisiin itsenäisenä rikoksena, jonka tunnusmerkistö voisi täytyä jo törkeän huolimattomuuden perusteella, jos teko olisi omiaan aiheuttamaan laajalle levinnyttä tai huomattavaa taikka peruuttamatonta tai pitkäkestoista vaaraa kooltaan tai ympäristöarvoltaan huomattavalle ekosysteemille taikka ilmaan, maaperään tai veden laatuun.

Lisäksi WWF pitää tärkeänä, ettei metsäkatolain seuraamusmaksuja koskevia 20 §:n 1 momentin 1 kohtaa eikä 23 §:n 1 momentin 1 kohtaa kumottaisi. WWF:n näkemyksen mukaan säännösten soveltamisalaa tulisi sen sijaan muuttaa siten, että ne kattaisivat vähäiset rikkomukset, joihin esitetty rikoslain metsäkatorikossäännös ei ulotu, jotta myös vähäisen tuote- tai hyödykemäärän asetuksen kieltojen vastaisesta markkinoille saattamisesta, markkinoille saataville asettamisesta tai viennistä voisi seurata taloudellisia sanktioita.

WWF perustelee edellä esitettyjä kantojaan tarkemmin jäljempänä lausunnossaan.

Huomiot syyteoikeuden vanhentumista koskevista ehdotuksista (rikoslain 8 luvun 1 §:n 4 momentti)

WWF kannattaa, että uutta jäterikosta koskisi esitetty kymmenen vuoden vanhentumisaika. WWF:n näkemyksen mukaan jäterikoksia on pidettävä juuri sellaisina ympäristörikoksina, jotka saattavat tulla ilmi vasta poikkeuksellisen pitkän ajan kuluttua teosta. Tämän vuoksi pitkä syyteoikeuden vanhentumisaika on perusteltu, jotta näistä rikoksista voi silti seurata rikosoikeudellinen vastuu.

Huomiot rikoslain 9 luvun 5 §:ään ehdotettavista, yhteisösakon asteikkoa koskevista muutosehdotuksista sekä ehdotuksista pakoterikoksia koskevan yhteisösakon asteikon osalta (rikoslain 46 luvun 13 §)

WWF kannattaa lähtökohtaisesti esitysluonnoksessa esitettyä sääntelymallia, jonka mukaan oikeushenkilölle määrättävän yhteisösakon enimmäismäärää koskevassa sääntelyssä ei tehdä ympäristörikosdirektiivin sallimaa erottelua eri rikostyyppien välillä, vaan kaikkiin ympäristörikoksiin sovelletaan samaa asteikkoa.

WWF katsoo kuitenkin, että esitetyn yhteisösakon enimmäismäärää olisi tarpeen korottaa erittäin suurten oikeushenkilöiden osalta. Esitysluonnoksen mukaan yhteisösakon enimmäismäärä olisi tällöin lähtökohtaisesti 40 miljoonaa euroa. Käytännössä enimmäismäärä voisi kuitenkin jäädä tätä pienemmäksi, sillä yhteisösakko ei saisi esitetyn mukaan ylittää viittä prosenttia oikeushenkilön maailmanlaajuisesta liikevaihdosta tai muusta vastaavasta tuotosta sakon määräämistä edeltäneellä tilikaudella.

Esitetty sääntelyratkaisu on sinänsä yhdenmukainen ympäristörikosdirektiivin vaatimusten kanssa, mutta kyse on direktiivin vähimmäisvaatimuksista.

WWF:n näkemyksen mukaan ympäristön suojelun edistäminen rikosoikeudellisin keinoin edellyttää, että ympäristörikoksista seuraavilla seuraamuksilla on riittävä pelotevaikutus. Tämän

varmistamiseksi erittäin suurille oikeushenkilöille tulisi voida määrätä yhteisösakko, joka vastaa enintään kymmentä prosenttia oikeushenkilön edellisen tilikauden maailmanlaajuisesta liikevaihdosta.

Vastaavan suuruisten sakkojen määrääminen on mahdollista esimerkiksi EU:n kilpailusääntöjen rikkomisesta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 23 artiklan nojalla. WWF katsoo, että myös EU:n ympäristösäännösten rikkomisesta tulisi voida määrätä vähintään yhtä ankaria seuraamuksia.

WWF katsoo, että jos yhteisösakon enimmäismäärä olisi esitetyn mukaisesti 40 miljoonaa euroa oikeushenkilön maailmanlaajuisesta liikevaihdosta riippumatta, yhteisösakko ei suurimpien oikeushenkilöiden kohdalla muodostaisi ympäristörikosdirektiivin edellyttämää tehokasta ja varoittavaa seuraamusta.

Huomiot törkeän rikoksen ilmoittamatta jättämisestä ja terroristisessa tarkoituksessa tehtyjä rikoksia koskeviin pykäliin ehdotettavista muutoksista (rikoslain 15 luvun 10 § ja 34 a luvun 1 §) sekä niihin liittyvistä muutosehdotuksista (rikoslain 1 luvun 7 § ja 34 a luvun 15 §)

-

Huomiot ympäristön turmelemista koskevaan pykälään (rikoslain 48 luvun 1 §) ehdotettavista muutoksista

- a) 1 momentti
- b) 2 momentti
- c) 3 momentti
- d) ehdotettava uusi 4 momentti

-

Huomiot ympäristörikkomusta ja tuottamuksellista ympäristön turmelemista koskeviin pykäliin (rikoslain 48 luvun 3 ja 4 §) ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot ehdotettavista uusista jäterikosta ja törkeää jäterikosta koskevista rangaistussäännöksistä (rikoslain 48 luvun uudet 4 a ja 4 b §:t)

-

Huomiot ehdotettavista uusista ilmakehän heikentämistä ja törkeää ilmakehän heikentämistä koskevista rangaistussäännöksistä (rikoslain 48 luvun uudet 4 c ja 4 d §:t)

-

Huomiot ehdotettavista uusista ympäristöä vaarantavan tuotteen markkinoillesaattamisrikosta ja törkeää ympäristöä vaarantavan tuotteen markkinoillesaattamisrikosta koskevista rangaistussäännöksistä (rikoslain 48 luvun uudet 4 e ja 4 f §:t)

-

Huomiot ehdotettavasta uudesta vieraslajirikosta koskevasta rangaistussäännöksestä (rikoslain 48 luvun uusi 4 g §)

WWF kannattaa esitysluonnoksessa omaksuttua ratkaisua, jonka mukaan vieraslajirikoksena pidettäisiin ympäristörikosdirektiivin edellyttämien unionin kannalta merkityksellisiä haitallisia vieraslajeja koskevien tekojen lisäksi myös kansallisesti merkityksellisiä haitallisia vieraslajeja koskevia tekoja. WWF pitää sääntelyratkaisua perusteltuna, koska kansallisesti merkityksellinen haitallinen vieraslaji voi, kuten esitysluonnoksessa on todettu, olla ympäristön kannalta yhtä haitallinen kuin unionin kannalta merkityksellinen haitallinen vieraslaji.

WWF kiinnittää kuitenkin huomiota siihen, ettei vieraslajirikoksen rangaistusasteikkoa voida pitää riittävänä. Ympäristörikosdirektiivin sisältämä ympäristörikosten luettelo, johon myös vieraslajirikokset kuuluvat, kattaa nimittäin unionin ympäristölainsäädännön vakavimpina pidetyt rikkomiset (ympäristörikosdirektiivin johdanto-osan 5 kappale). Vakavina rikoksina tulee puolestaan YK:n mukaan pitää menettelyjä, joista voidaan määrätä vähintään neljän vuoden vapausrangaistus (YK:n kansainvälisen järjestäytyneen rikollisuuden vastainen yleissopimus ja sen lisäpöytäkirjat, 2 artiklan b kohta). WWF katsoo näin ollen, että esitettyä rangaistussääntelyä tulisi muuttaa vähintään siten, että vieraslajirikoksesta tuomittavan vankeusrangaistuksen enimmäismäärä nostettaisiin esitetystä kolmesta vuodesta neljään vuoteen.

Huomiot luonnonsuojelurikosta koskevaan pykälään (rikoslain 48 luvun 5 §) ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot ehdotettavasta uudesta ympäristön tuhoamista koskevasta rangaistussäännöksestä (rikoslain 48 luvun uusi 5 b §)

WWF pitää tärkeänä, että rikoslakiin esitetään lisättäväksi ympäristörikosdirektiivin vaatimusten täyttämiseksi uutena rikostyyppinä ympäristön tuhoaminen. Kyseinen rikostyyppi on rinnastettavissa monilta osin kansainvälisiin ja kansallisiin ehdotuksiin luonnontuhonnan kriminalisoinnista.

Esitysluonnoksessa esitetyn rikoslain 48 luvun 5 b §:n mukaisesti ympäristön tuhoamisena olisi pidettävä tekoa, jossa tahallisen törkeän ympäristön turmelemisen, vieraslajirikoksen tai törkeän luonnonsuojelurikoksen myötä aiheutetaan 1) kooltaan tai ympäristöarvoltaan huomattavan ekosysteemin taikka Natura 2000 -verkostoon kuuluvan alueen tuhoutuminen tai tällaiseen ekosysteemiin tai alueeseen kohdistuvaa laajalle levinnyttä ja huomattavaa vahinkoa, joka on peruuttamaton tai pitkäkestoinen, tai 2) ilmaan, maaperään tai veden laatuun kohdistuvaa laajalle levinnyttä ja huomattavaa vahinkoa, joka on peruuttamaton tai pitkäkestoinen.

WWF katsoo, että korkeimman mahdollisen ympäristönsuojelun tason varmistamiseksi Suomen tulisi mennä ympäristön tuhoamisen kriminalisoinnissa ympäristörikosdirektiivin asettamia vähimmäisvaatimuksia pidemmälle.

Ensinnäkin WWF katsoo, että ympäristön tuhoaminen tulisi kriminalisoida itsenäisenä rikoksena. Tällöin teko olisi rangaistava ympäristön tuhoamisena yksinomaan sillä perusteella, että siitä aiheutuu rikoslain 48 luvun 5 b §:ssä tarkoitettu seuraus, riippumatta siitä, täyttääkö teko jonkin muun rikoslain mukaisen rikoksen tunnusmerkistön tai rikkooko se muuten voimassa olevaa sääntelyä.

Toiseksi WWF katsoo, että ympäristön tuhoamisen tunnusmerkistön tulisi voida täytyä tahallisuuden ohella törkeän huolimattomuuden perusteella, jotta myös törkeästä huolimattomuudesta aiheutuneet vakavat ympäristövahingot voisivat tulla rangaistaviksi ympäristön tuhoamisena.

Kolmanneksi WWF katsoo, että ympäristön tuhoamisen tunnusmerkistön tulisi täytyä nykyistä matalammalla kynnyksellä. Esitysluonnoksen mukaan tunnusmerkistö edellyttää, että vahinko on samanaikaisesti sekä laajalle levinnyttä ja huomattavaa että peruuttamatonta tai pitkäkestoista. WWF katsoo, että riittävää tulisi olla, että vahinko täyttää jommankumman näistä edellytyksistä.

Neljänneksi WWF katsoo, että ympäristön tuhoamisen tunnusmerkistön tulisi voida täytyä myös tilanteessa, jossa teko on omiaan aiheuttamaan rikoslain 48 luvun 5 b §:ssä tarkoitettua vahingollisen seurauksen, jotta myös teko, joka luo vakavan riskin ekologisesta katastrofista, voisi tulla rangaistavaksi ympäristön tuhoamisena.

Huomiot ulkomaiselta alukselta talousvyöhykkeellä tehtyä ympäristörikosta koskevaan pykälään ehdotettavista muutoksista (rikoslain 48 luvun 10 §)

-

Huomiot rikoslain 48 ja 48 a lukuun ehdotettavista uusista soveltamisalasäännöksistä, jotka koskevat tietyissä tilanteissa luvan nojalla toimimisen rinnastamista ilman lupaa toimimiseen (rikoslain 48 luvun 7 a § ja 48 a luvun 4 b §)

-

Huomiot ehdotettavista uusista metsäkatorikosta ja törkeää metsäkatorikosta koskevista rangaistussäännöksistä (rikoslain 48 a luvun uudet 3 c ja 3 d §:t) sekä oikeushenkilön rangaistusvastuuta koskevaan rikoslain 48 a luvun 6 a §:ään ehdotettavista muutoksista

Esitysluonnoksen mukaan rikoslain 48 a luvun 3 c §:ssä metsäkatorikoksena rangaistavaa olisi saattaa markkinoille, asettaa saataville markkinoilla tai viedä EU:n metsäkatoasetuksen 3 artiklan kiellon vastaisesti muu kuin vähäinen määrä asetuksessa tarkoitettua asianomaista tuotetta tai hyödykettä.

Metsäkatoasetuksen 3 artiklan mukaan asianomaisia hyödykkeitä ja tuotteita ei saa saattaa markkinoille, asettaa saataville markkinoilla eikä viedä, elleivät kaikki seuraavat edellytykset täyty: a)

ne ovat metsäkatoa aiheuttamattomia; b) ne on tuotettu tuotantomaa asiaa koskevan lainsäädännön mukaisesti; ja c) niistä on annettu asianmukaista huolellisuutta koskeva vakuutus.

Esitetyn rikoslain säännöksen takia EU:n metsäkatoasetuksen velvoitteiden valvonnasta ja seuraamuksista annettua lakia (metsäkatolaki) ehdotetaan päällekkäisen seuraamussääntelyn välttämiseksi muutettavaksi siten, että lain 20 §:n 1 momentin 1 kohta esitetään kumottavaksi. Mainitun kohdan mukaan Ruokavirasto voi määrätä rikkomusmaksun toimijalle tai muulle kauppa käyvälle kuin pk-yritykselle, joka tahallaan tai huolimattomuudesta saattaa markkinoille, asettaa saataville markkinoilla tai vie tuotteita, joista ei ole annettu metsäkatoasetuksen 4 artiklan 2 kohdan mukaista asianmukaista huolellisuutta koskevaa vakuutusta.

Samasta syystä kumottavaksi esitetään myös metsäkatolain 23 §:n 1 momentin 1 kohta. Sen mukaan Ruokavirasto voi määrätä hallinnollisen seuraamusmaksun toimijalle tai muulle kauppa käyvälle kuin pk-yritykselle, joka tahallaan tai huolimattomuudesta saattaa markkinoille, asettaa saataville markkinoilla tai vie tuotteita, jotka eivät ole metsäkatoasetuksen 3 artiklan a alakohdan mukaisesti metsäkatoa aiheuttamattomia tai joita ei ole tuotettu metsäkatoasetuksen 2 artiklan 40 alakohdassa tarkoitetun tuotantomaa asiaa koskevan lainsäädännön mukaisesti.

WWF kannattaa lähtökohtaa, jonka mukaan metsäkatoasetuksen 3 artiklassa säädetyn kiellon rikkomisesta seuraisi hallinnollisen seuraamuksen sijaan aina rikosoikeudellinen seuraamus, jota on lähtökohtaisesti pidettävä hallinnollista seuraamusta ankarampana.

Koska perusmuotoisesta metsäkatorikoksesta voisi esitysluonnoksen mukaan seurata sakkorangaistus, WWF painottaa, että silloin, kun metsäkatorikokseen syyllistyy oikeushenkilö, yhteisösakkoa määrättäessä on varmistettava metsäkatoasetuksen 25 artiklan 1 kohdan a alakohdan vaatimuksen täyttyminen, jonka mukaan sakon määrän on aina ylitettävä rikkomuksella mahdollisesti saatu taloudellinen etu.

WWF katsoo, ettei metsäkatolain 20 §:n 1 momentin 1 kohtaa ja 23 §:n 1 momentin 1 kohtaa tulisi esittää kuitenkaan kokonaan kumottaviksi. Jos kyseiset säännökset kumotaan, metsäkatoasetuksen 3 artiklan rikkomisesta ei nimittäin voisi missään tilanteessa seurata vähäisten tuote- tai hyödykemäärien osalta tekijälle mitään suoria taloudellisia seuraamuksia, koska metsäkatorikoksen tunnusmerkistön täyttyminen edellyttäisi esitysluonnoksen mukaisesti sitä, että kyse on muusta kuin vähäisestä määrästä asetuksessa tarkoitettuja tuotteita tai hyödykkeitä. Tämän vuoksi WWF katsoo, että mainittuja lainkohtia tulisi muuttaa siten, että niiden soveltamisalat kattavat tilanteet, joissa metsäkatorikoksen tunnusmerkistö ei tuote- tai hyödykemäärän osalta täyty. Näin sääntely ei myöskään muodostuisi päällekkäiseksi rikoslakiin ehdotettujen säännösten kanssa.

Huomiot pakkokeinolakiin ja poliisilakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot kansalaisuuslakiin, rajavartiolaitokseen ja Puolustusvoimien virka-avusta poliisille annettuun lakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot hankintalakiin ja erityisalojen hankintalakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot rikosrekisterilakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot merenkulun ympäristönsuojelulakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot luonnonsuojelulakiin ehdotettavista muutoksista

WWF kannattaa esitettyä muutosta luonnonsuojelulain 33 §:ään, jonka mukaan alueen kuuluminen Natura 2000 -verkostoon ei enää edellyttäisi ympäristöministeriön asetusta, vaan riittävää olisi Euroopan komission tai Euroopan unionin neuvoston hyväksymispäätös. WWF pitää muutosta tärkeänä, koska sen myötä Natura 2000 -alueita koskeva heikentämiskielto astuisi luontodirektiivin vaatimusten mukaisesti heti voimaan komission tai neuvoston hyväksymispäätöksestä.

Huomiot Suomen talousvyöhykkeestä annettuun lakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta annettuun lakiin ehdot

-

Huomiot EU:n metsäkatoasetuksen velvoitteiden valvonnasta ja seuraamuksista annettuun lakiin ehdotettavista muutoksista

-

Huomiot muista ehdotettavista lainsäädäntömuutoksista

-

Huomiot ympäristörikosdirektiivin säännöksistä, joiden ei mietinnössä katsota edellyttävän lainsäädäntömuutoksia

Suomen rikosoikeuden soveltamisalan laajentamisesta

Esitysluonnoksessa todetaan asianmukaisesti, että ympäristörikosdirektiivin 12 artiklan 2 kohta — jonka mukaan jäsenvaltio voi laajentaa lainkäyttövaltaansa direktiivissä tarkoitettuihin rikoksiin, jotka on tehty sen alueen ulkopuolella, esimerkiksi jos rikos on tehty sen alueelle sijoittautuneen oikeushenkilön hyväksi — ei velvoita säätämään siinä tarkoitettua lainkäyttövallasta.

WWF katsoo kuitenkin, että ympäristörikosdirektiivin täytäntöönpanon yhteydessä Suomen rikosoikeuden soveltamisalaa olisi tarpeen laajentaa kattamaan myös sellaiset ympäristörikosdirektiivin alaan kuuluvat ympäristörikokset, jotka on tehty Suomen alueen ulkopuolella, mutta Suomeen sijoittautuneen oikeushenkilön hyväksi. WWF:n näkemyksen mukaan tällainen Suomen rikosoikeuden soveltamisalan laajentaminen olisi tarpeen, jotta voitaisiin tehokkaasti ennaltaehkäistä Suomeen sijoittautuneiden yritysten myötävaikutusta ympäristö- tai terveysvahinkoihin Suomen rajojen ulkopuolella.

Rangaistusten koventamisperusteista

Esitysluonnoksessa todetaan, ettei ympäristörikosdirektiivin 8 artikla anna aihetta muuttaa rikoslakia. Artiklassa säädetään kahdeksasta raskauttavasta asianhaarasta, jotka voivat johtaa ankarampaan rangaistukseen direktiivin mukaisesta ympäristörikoksesta. Esitysluonnoksen mukaan artiklan vaatimusten täyttämiseksi riittää, että kansalliseen lainsäädäntöön sisältyy vähintään yksi artiklassa luetelluista seikoista. Lisäksi esitysluonnoksessa katsotaan, että rikoslaisissa on jo useita säännöksiä, joiden nojalla tuomioistuin voi määrätä rangaistuksen ankarammaksi 8 artiklassa tarkoitettujen seikkojen perusteella.

WWF katsoo kuitenkin, että vaikka esitysluonnoksen voidaan tältä osin katsoa täyttävän ympäristörikosdirektiivin vähimmäisvaatimukset, direktiivin kunnianhimoisempi täytäntöönpano olisi tarpeen, jotta ympäristörikoksista seuraavilla rangaistuksilla olisi riittävä ympäristöä suojaava pelotevaikutus. Tämän vuoksi WWF katsoo, että rikoslain muutoksen yhteydessä tulisi varmistaa, että direktiivin 8 artiklassa tarkoitettut raskauttavat asianhaarat voidaan ottaa täysimääräisesti huomioon rangaistusta koventavina seikkoina kaikkien ympäristörikosdirektiivin soveltamisalaan kuuluvien ympäristörikosten osalta.

WWF:n näkemyksen mukaan tämä voitaisiin toteuttaa esimerkiksi lisäämällä rikoslain 6 luvun 5 §:ään, jossa säädetään rangaistuksen yleisistä koventamisperusteista, säännökset, joiden nojalla ympäristörikosdirektiivin soveltamisalaan kuuluvissa rikoksissa koventamisperusteena pidettäisiin direktiivin 8 artiklan a kohdan mukaisesti sitä, että rikos on aiheuttanut ekosysteemin tuhoutumisen tai sille peruuttamatonta tai pitkäkestoista huomattavaa vahinkoa, sekä 8 artiklan h kohdan mukaisesti sitä, että rikos on tehty lintudirektiivin mukaisella SPA-alueella tai luontodirektiivin mukaisella SAC- tai SCI-alueella. Lisäksi WWF katsoo, että koventamisperusteisiin tulisi sisällyttää myös CITES-asetuksen, lintudirektiivin ja luontodirektiivin nojalla suojattujen luonnonvaraisten lajien suojelun heikentämine

EU:n yhteisen kalastuspolitiikan vakavista rikkomuksista

Ympäristörikosdirektiivin johdanto-osan kappaleessa 8 todetaan, että jäsenvaltioiden olisi säädettävä kansallisessa lainsäädännössään rikosoikeudellisia seuraamuksia ympäristönsuojelua koskevan unionin oikeuden vakavista rikkomisista.

WWF katsookin, että ympäristörikosdirektiivin täytäntöönpanon yhteydessä rikoslakia tulisi muuttaa siten, että EU:n yhteisen kalastuspolitiikan vakavimmista rikkomuksista voisi seurata hallinnollisen seuraamuksen sijaan rikosoikeudellinen seuraamus. WWF:n näkemyksen mukaan rikosoikeudellisen pelotevaikutuksen kytkeminen EU:n yhteisen kalastuspolitiikan vakaviin rikkomuksiin on välttämätöntä, jotta unionin kalastuspolitiikan noudattamista voitaisiin direktiivin tavoitteiden hengessä tosiasiallisesti parantaa.

WWF katsoo, että edellä esitetty muutos olisi mahdollista toteuttaa esimerkiksi lisäämällä rikoslain 48 a luvun kalastusrikoksia koskevaan 2 §:ään säännös, jonka nojalla varmistettaisiin, että kalastusrikoksena voitaisiin pitää myös EU:n yhteisen kalastuspolitiikan vakavimpia tahallisesti tai törkeästi huolimattomuudesta tehtyjä rikkomuksia.

Huomiot ehdotusten pääasiallisten vaikutusten tarkastelusta

-

Huomiot muita toteuttamisvaihtoehtoja koskevasta arvioinnista

-

Huomiot suhdetta perustuslakiin ja säätämisympäristöstä koskevasta jaksosta

-

Muut huomiot

-

Ojanen Raija
WWF Suomi